

Cristina Cervià, dona de teatre iniciada a l'emblemàtica companyia El Talleret de Salt, amb centenars d'actuacions a l'espatlla –moltes de les quals per a públic jove–, darrerament treballa amb músics i s'ha endinsat en el món de la direcció escènica, sense abandonar mai les diverses propostes de poesia, i des del 2006 amb companyia pròpia: Mentidera Teatre.

Txèkhov ara i sempre

M'agraden els finals de les obres de Txèkhov. Tots. Aquesta sensació que la vida ha passat en un alè, s'ha acabat un món, s'ha tancat una etapa, i sempre s'ha de recomençar de nou en algun altre lloc. És el mateix que ens passa als actors cada cop que actuem en un nou escenari: representem aquell tros de vida i desapareixem d'aquell teatre, d'aquell poble, i només esperem que quedi alguna cosa a la memòria dels nostres casuals espectadors.

Al final de *L'hort dels cirerers* Liubov s'ha venut el cirerer i la casa, tots els personatges van marxant, l'escena queda buida, es tanquen les portes, se sent el cotxe que marxa i els tocs rítmics d'una destrala –el progrés que s'acosta–. Però enmig del silenci se senten unes passes i apareix Firs, el criat de gairebé 90 anys; prova d'obrir la porta però han tancat en clau. I diu: «Se m'han descuidat. Tant se val... La vida m'ha passat com una bufada... M'estiraré una estona...». Es queda immòbil i només se senten els cops compassats de la destrala. Tot se n'ha anat. Silenci. Aquest final ho conté tot: emoció, contenció, silenci, el pas del temps, la solitud, la brevetat de la vida, el futur que s'acosta implacable, el buit, el ple, les llums i les ombres. Només pots aguantar la respiració i esperar que els llums es vagin apagant mentre imagines Firs vell, sol i abandonat, que quedarà allà com la casa, com el cirerer, però que no li importa perquè per a ell aquest món que s'acosta ja no és el seu, no li pertany.

ENRIC BUG